

— Злосторницата лисица двѣнки сврачета ми изяде и сега ще дойде да изяде и послѣдното ми свраче, а пъкъ азъ си го много обичамъ.

— Не бой се, сврако, утѣши се! Азъ ще отвърна на лисицата за твоитѣ мъжки и плачове, казалъ хрътътъ и се свилъ до дървото.

Лисицата дошла пакъ, но още не отворила уста да каже: „сврако, дългоопашато“, хрътътъ скочилъ и я погналъ. Гонилъ я, гонилъ я, но я не стигналъ. Скрила се лисицата въ дупката си, а хрътътъ се притаилъ отвънъ да я варди.

Зарадванати лисица попитала очитѣ си:

— Какво си викахте очички, когато ме гонѣше хрътътъ?

— Колкото гледаме, по-да гледаме, отвърнали очитѣ.

— На васъ ще купя очила, отвърнала лисицата, а вие ушички?

— Колкото слушаеме, по-да слушаеме, рекли ушитѣ.

— На васъ ще купя обици, ами вие крачка?

— Колкото тичае, по-да тичае.

— На васъ ще купя ботуши, ами ти опашко?

— Тичай, хръто, достигни ме, рекла опашката.

— Тѣй ли? Чакай да те дамъ азъ тебе на хръта, че да видишъ ти, казала ядосаната лисица. И като искала да се посмѣе на опашката си, показала я навънъ изъ дупката. Хрътътъ захапалъ опашката, изтеглилъ лисицата отвънъ и я разкъсалъ.

